

Sygn. akt I KZP 11/14

UCHWAŁA

Dnia 30 września 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Stanisław Zabłocki (przewodniczący)

SSN Jerzy Grubba (sprawozdawca)

SSN Rafał Malarski

Protokolant: Łukasz Majewski

przy udziale prokuratora Prokuratury Generalnej Beaty Mik

w sprawie A. M.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 30 września 2014 r.,

przedstawionego na podstawie art. 441 § 1 k.p.k. przez Sąd Okręgowy w C.,

postanowieniem z dnia 20 marca 2014 r., sygn. akt [...], zagadnienia prawnego

wymagającego zasadniczej wykładni ustawy:

„czy straż gminna (miejska) jest uprawniona do złożenia wniosku o ukaranie za wykroczenie z art. 96§3 k.w. w sytuacji, gdy w trakcie prowadzonych czynności wyjaśniających ujawniła popełnienie tegoż wykroczenia przez właściciela lub posiadacza pojazdu?”

podjął uchwałę:

Udzielić odpowiedzi jak w pkt 1. uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 30 września 2014r. w sprawie I KZP 16/14.

UZASADNIENIE

W dniu 5 grudnia 2013 r. Straż Miejska w P. skierowała do Sądu Rejonowego w Z. wnioski o ukaranie **A. M.** za to, że:

- od dnia 8 kwietnia 2013r. do dnia 2 grudnia 2013r. nie stawił się w Straży Miejskiej w P. i nie wskazał osoby, której w dniu 22 lutego 2013r. o godzinie 10:47 w miejscowości P. ul. G. powierzył do kierowania pojazdem marki Opel o nr rej. [...], który to kierujący tym pojazdem jadąc z prędkością 95 km/h przekroczył dozwoloną prędkość o 45 km/h, to jest popełnienie wykroczenia z art. 96§3 k.w.

Sąd Rejonowy w Z. postanowieniem z dnia 3 lutego 2014r. w sprawie [...] na podstawie art. 62§1 k.p.s.w. w zw. z art. 5§1 pkt 9 k.p.s.w. umorzył postępowanie o zarzucony A. M. czyn z uwagi na brak skargi uprawnionego oskarżyciela.

Zażalenie na to postanowienie wniosła Straż Miejska w P. podnosząc w nim zarzuty:

1/ naruszenia prawa materialnego, w szczególności art. 129b ustawy Prawo o ruchu drogowym, poprzez niezastosowanie go i uznanie, że Straż Gminna (Miejska) nie posiada ustawowego uprawnienia do wnoszenia wniosków o ukaranie wobec właścicieli/posiadaczy pojazdów, którymi popełniono zarejestrowane za pomocą urządzenia rejestrującego wykroczenie drogowe;

2/ naruszenia prawa procesowego, które miało istotny wpływ na wydane w sprawie orzeczenie, a w szczególności błędne uznanie, iż zachodzi przesłanka z art. 5§1 pkt.9 k.p.s.w. – brak skargi uprawnionego oskarżyciela, pomimo braku takiej przesłanki do odmowy wszczęcia postępowania.

Wskazując na powyższe zarzuty, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i rozpoznanie sprawy przez Sąd I instancji.

Sąd Okręgowy w C., rozpoznając wniesiony środek odwoławczy, uznał, że wyłoniło się zagadnienie prawne wymagające zasadniczej wykładni ustawy. Przedstawił je do rozstrzygnięcia Sądowi Najwyższemu w formie pytania: „czy zwrot „w tym w trakcie prowadzenia czynności wyjaśniających”, wprowadzony art. 4 ust.1 ustawy z dnia 29 października 2010r. (Dz. U. Nr 225 poz. 1466) do przepisu art. 17§3 Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia, może upoważnić straż gminną (miejską) do wykonywania uprawnień oskarżyciela publicznego w sprawach o wykroczenia z art. 96§3 Kodeksu wykroczeń?”.

Prokurator Prokuratury Generalnej w pisemnym wniosku wyraził pogląd, że zadane przez Sąd Okręgowy pytanie rzeczywiście wymaga dokonania zasadniczej wykładni ustawy, o czym świadczy między innymi to, iż postanowieniem z dnia 6 maja 2014r. Sąd Najwyższy rozpoznający kasację Rzecznika Praw Obywatelskich zwrócił się o rozstrzygnięcie przez powiększony skład Sądu Najwyższego

zagadnienia prawnego, które swą treścią odpowiada pytaniu postawionemu przez Sąd Okręgowy w C. W sprawie tej w dniu 30 września 2014r. (sygn. akt I KZP 16/14) Sąd Najwyższy podjął uchwałę następującej treści:

„Na podstawie przepisu art. 17 § 3 ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. – Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia (j.t. Dz. U. z 2013 r., poz. 395 ze zm.), w brzmieniu po nowelizacji ustawą z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy – Prawo o ruchu drogowym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 225, poz. 1466), straży gminnej (miejskiej) przysługują uprawnienia oskarżyciela publicznego w sprawach o wykroczenia z art. 96 § 3 Kodeksu wykroczeń.”, nadając jej moc zasady prawnej.

W tej sytuacji, Prokurator wniósł o podjęcie uchwały, jak w sprawie Sądu Najwyższego sygn. akt I KZP 16/14.

Rozpoznając przedstawione pytanie prawne

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jak słusznie wskazano we wniosku prokuratora Prokuratury Generalnej zagadnienie prawne o treści tożsamej do zadanej w niniejszym pytaniu stało się już przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego i skutkowało podjęciem uchwały w sprawie I KZP 16/14. Nie ma zatem potrzeby powtarzania w tym miejscu rozważań poczynionych dla potrzeb uzasadnienia wyżej wskazanej uchwały.

Stąd dla potrzeb pytania zadanego w niniejszej sprawie wystarczające jest odesłanie do treści uchwały Sądu Najwyższego z dnia 30 września 2014r. sygn. akt I KZP 16/14.

Należy też stwierdzić, że uchwałą tej skład siedmiu sędziów Sądu Najwyższego nadał moc zasady prawnej, a zatem wyrażony w niej pogląd prawny wiąże skład rozpoznający niniejszą sprawę.

Mając na uwadze powyższe – uzasadnione jest udzielenie Sądowi Okręgowemu odpowiedzi w formie uchwały o treści tożsamej z uchwałą składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 30 września 2014r.

Z powyższych względów uchwalono jak wyżej.